

Ewa Szpringer

Kruszwica, pow. Inowrocław. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 2, 256-257

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

obramienie wykonane z słupów pionowo wbitych w ziemię.

Denar krzyżowy, typ 5 z krzyżem perełkowym z grobu 7 /1967 r./ datuje omentarzysko na XI w. Pozostały zestaw zabytków łącznie z ceramiką, która reprezentowana jest przez VI grupę surowcową występującą w Krakowie najliczniej od XI w., stanowi zwarty zespół chronologiczny nie pozostający w sprzeczności z tym datowaniem.

KRASIOZYŃ, pow. Przemyski

patrz okres nowożytny

KRUSZWICA, pow. Inowrocław
Staniczko 4

Pracownia Archeologiczna
IHKM PAN w Kruszwicy

Badania prowadziła mgr Ewa Szpringer. Finansował IHKM PAN. Podgrodzie wczesnośredniowieczne /X-XIII w./. Ślady osadnictwa z okresu halsztackiego.

Tegoroczne badania wykopaliskowe w Kruszwicy na stan. 4 trwały od 8 lipca do 12 listopada. Zakończono badania systematyczne na podgrodziu rzemieślniczym. Pracami objęto dwa świadki wykopu XXXVII /południowy i zachodni/ o powierzchni 38 m², położone we wschodniej części podgrodzia.

Wyeksplorowano warstwy osadnicze /nr 5 - 20/ od połowy XII w. do początku X w. o miąższości 2,20 - 3,40 m oraz zalegające na calcu resztki warstwy kultury Łużyckiej okresu halsztackiego.

Gliniasty calec we wschodniej części podgrodzia posiadał zagłębienie biegnące wzdłuż osi W-Z. o głębokości 1 m, szeroko-

kości 2.- 3 m a odsłoniętej długości 10 m. Jego właśnie wypełnisko zawierało resztki osadnictwa kultury Łużyckiej /ceramikę, rozcieracze kamienne i fragment nieckowatych żaren/.

Na przełomie IX/X w. zagłębienie to zostało zasypane i następnie prawdopodobnie z powodu osiadania gruntu zabezpieczone ułożeniem trzywarstwowej konstrukcji drewnianej w postaci równolegle układanych bierwion, o długości dochodzącej do 5 m. Na tak wyrównanym terenie założono osadnictwo wczesnośredniowieczne. Odsłonięto dalszy ciąg sześciu chat zbudowanych w konstrukcji zrębowej. Długość ścian wynosi 4 m. Dwie chaty miały podłogę z dranic, pozostałe - toki gliniane. We wszystkich były paleniska gliniano-kamienne umieszczone w narożniku południowo-zachodnim. W jednym wypadku, do chaty od strony zachodniej, dobudowane było małe pomieszczenie gospodarcze /2 x 2 m/ wyłożone trzcina. Pod węgieł jednej z chat - podłożony był cały róg jelenia - zapewne w charakterze ofiary zakładzinowej. Poza chatami wyeksplorowano 7 palenisk glinianych, otwartych "przemysłowych" 2-4 warstwowych oraz 3 jamy odpadkowe. W jednej z nich na szczególną uwagę zasługuje znalezienie dużej ilości kory brzozonej i licznych fragmentów skóry. Najwięcej zabytków pochodzi z XI i XII w. Do najcenniejszych należą: pisanka szkliona zdobiona ornamentem klamrowym, liczne paciorki szklane m.in. fragment dużego bogato ornamentowanego paciorka w kształcie grzechotki szusowej, fragmenty grzebieni rogowych oraz liczne przedmioty żelazne.

LEWICZYN, pow. Grójec

Zakład Polskiego Atlasu
Archeologicznego IHFM PAN